

store Beløb, er ganske givet. Jeg skal efter Statistiske Meddelelser nævne et Par Tal fra Ansættelsen til Indkomst- og Formueskat for Skatteaaret for 1918—1919. Det er statistiske Oplysninger vedrørende Ydelser af Tillægsskat, og de stammer fra Aaret 1917. Jeg skal nævne, at 246 Industriselskaber har givet fra 15 til 30 pCt. Udbytte af Aktiekapitalen, 174 Selskaber har givet fra 30 til 50 pCt., 102 Selskaber fra 50 til 75 pCt., 43 fra 75 til 100 pCt. og 106 100 pCt. og derover. Tager man dem alle tilsammen, har disse 106 Selskaber givet i Gennemsnit 180 pCt. af Aktiekapitalen i Udbytte. Man vil altsaa se, at der er tjent mange Millioner, det er ikke Penge, der er udbetalt, men de er indtjent, det er skattepligtig Indtægt, og det er højst beklageligt, om der fra disse Selskabers Side er handlet saa letsindigt, at de nu, saa snart Vinden vender sig, er færdige, at de nu ingen Modstandsevne har. Der er naturligvis udbetalt store Udbytter, og det er noget nær saadan, som jeg har hørt en sige, at hver Fabrikant og hver Direktør har sit Slot at bo i; men noget mindre kunde vel ogsaa gøre det.

Nu staar altsaa Industrien og paakalder Hjælp fra andre, der har tjent langt mindre og nu faktisk har nok at gøre med at klare sig selv; og dertil synes det, som Stillingen er, at være et haabløst Krav, det Krav, Industrien stiller om en forhøjet Toldbeskyttelse. Thi det forekommer mig, at Situationen her i Rigsdagen ligger saadan, at vel Halvdelen eller maaske godt Halvdelen af det konservative Folkeparti er for det, medens Socialdemokraterne og det radikale Venstre offentlig har været imod det, og Venstre staar fast paa Frihandelsstatet som Princip.

Venstres Regering har tilbudt at yde Industrien visse andre Lempelser. Men hvad vil man fra det radikale Venstres og Socialdemokraternes Side? Ja, vi ved alle, hvorledes det radikale Venstre paa Møder og i Pressen Sommeren igennem har forkyndt, at det eneste, der i Virkeligheden kunde hjælpe, vilde være en Importregulering, det vil sige en Importbegrænsning med tilhørende Importforbud for visse Varer. Det er ganske vist den stærkeste Form for en Beskyttelse. Det vilde betyde, at naar der udefra kunde indføres Redskaber, Maskiner o. s. v. til lavere Pris, end man fra Industriens Side mente at kunne lave de tilsvarende Redskaber og Maskiner til her hjemme, skulde Importen forbydes. Vi har jo den bekendte Heilbuthske Udtalelse om Spaden: Det kan ikke nytte noget at forhøje Tolden, hi hvad vilde det forslaa? Forskellen er for

stor imellem det, vi kan købe den for i Udlandet, og det, vi selv kan lave den for. Konsekvensen af saadanne Foranstaltninger vilde være en meget omfattende Prisregulering og dertil svarende Rationering; thi det kunde naturligvis ikke gaa an overfor saadanne Forhold at give frit Slag med Hensyn til Priserne, og der maatte tillige foretages en Fordeling, naar der ikke indførtes tilstrækkeligt. Man maa huske, at her drejer det sig om nødvendige Forbrugsartikler og ikke om unødvendige Luksusvarer.

Det var det Standpunkt, der ude i Landet forfægtedes bravt af det radikale Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode. Oppe hos os i Nordjylland gik min ærede Modkandidat fra Sæby, Redaktør af Aalborg Venstreblad, Landstingsmand o. s. v. stærkt i det Spor; men man kan maaske sige, at han gaar ogsaa med paa det værste. Saa vidt man kan se, har de radikale Blade en Tid fulgt Trop i samme Spor. Men det gik jo galt for ham deroppe. Og det undrer mig ikke, at det gik galt for ham i Nordjylland, hvor de radikale Bønder — og ved Bønder forstaaer jeg efter god jydsk Sprogbrug baade Gaardmænd og Husmænd — gik haardt imod ham i hans eget Blad og sagde, at det var Programbrud, han var i Færd med at gøre, og det vilde de ikke paa nogen Maade være med til. Han kunde i Virkeligheden ikke nære sig, han kunde ikke værge sig overfor sine Meningsfæller i sit eget Blad. En radikal Lærer kom ham til Undsætning; men det gjorde ikke Sagen bedre. Man kunde ikke forstaa det anderledes, end at det var Partiets Standpunkt, og at det ogsaa var det ærede Medlem Hr. Rodes Standpunkt.

Nu har vi ganske vist lagt Mærke til, at man i den sidste Tid er faldet svært af paa det Spørgsmaal. Der er blevet stille i de radikale Blade og i den radikale Lejr om den Sag. Jeg har læst det ærede Medlem Hr. Rodes Tale under Finanslovedebatten, og saa vidt jeg har set, har han i sin Tale slet ikke nævnt det, der var det eneste saliggørende under Sommerkampagnen. Det ærede Medlem talte i al Almindelighed om Spørgsmaalet, men anviste ingen Udvej. Og hvorfor ikke? Hvorfor siger det ærede Medlem ikke sin Mening? Det forekommer mig, at det er let at se Grunden dertil. Der er nemlig sket det, at Grundlaget for hele den radikale Politik er i Færd med at styrte sammen. De radikale Bønder, som jeg sagde før, melder sig fra. De vil ikke give 7—8 Kr. for en Skovl, som de kan købe for 2—3 Kr.; de vil ikke have en Ekstra beskyttelse til Fordel for Storindustriens